

TÝPKO

11.4.2006

233

Úvodníček

Tak vážení, a je tu jaro. Možná to tak při pohledu z okna nevypadá, ale dle kalendáře určitě. Druhý neklamný příznak je, že tu jsou Velikonoce, a jako každý rok, opět vyrážíme hledat nějakou úžasnou louku na nové tábořiště. Tentokrát mezi

Humpolec a Jihlavu.

První plánovaný výlet pro všechny ven je Noční pochod, který pravidelně pořádáme kolem prvního května. Nezapomeňte si oprášit spacáky a pařeniště, je to vlastně za chvíliku.

Ještě na závěr připomínám, že je nutno odevzdat přihlášky na tábor.

Kosa

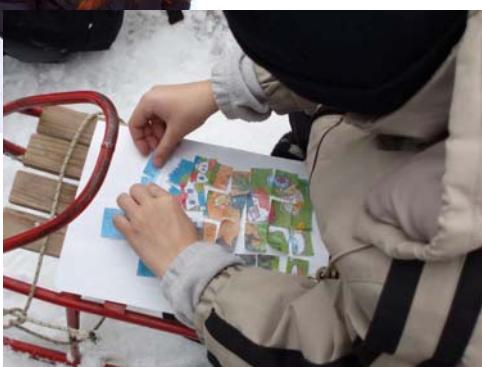
Za Mikešem do Hrusic

Byla sobota a byl jsem nucen vstávat, protože jsem měl nějaké tušení. Ano,

jednalo se o jednodenní výlet. Sbalil jsem si teda svačinku, do termosky natlačil nějaký čaj a vyrazil na sraz. Počasí se příliš nevytáhlo, ale zase když se jednou řekne, tak to platí. A tak jsme se přesunuli na Hlavní nádraží a tam našli do již zmiňovaného tanecního vlaku směr Benešov a nechali se jím unášet (udrcávat) až do stanice Mnichovice, kde

jsme vylezli do husté sněženice a sborem jsme řekli – no nazdar.

A putování začalo. Přešli jsme celé město a proti směru Mikešovy stezky jsme se vydali směr Myslín. Ale jen několik metrů za Mnichovicemi se už začalo počasí zlepšovat, a navíc jsme se mohli též bavit pásovým dopravníkem

na uhlí a nebo nedalekým lyžařským vlekem, jenž byl součástí areálu s půvabným názvem Šibeniční vrch. Tam se zrovna pořádaly veprlové hody, což byla

výzva, ale protože Mikeš trousil stopy a asi na nás i někde čekal, tak jsme šli za ním. Chůze po silnici nás už po asi dvou kilometrech pomalu přestávaly. Vzhledem k tomu, že jsme odbočili na krásné bílé pěšinu, zpočátku jsme cestu z nepříjemnou větrou silné a ostré větry, ale kdo si dal pozor, toho nestrhly.

Po poli se šlo pěkně, protože sníh byl zmrzlý a dokonce i Sluníčko vylezlo. ŠKRUND. Co to bylo? Že by traktor? Aha, někomu zaškrundalo v bříše a to byl jasný signál založit na vytáhlé mezi dočasné základny a v ní spořádat svačiny a zkrátka se pořádně nadlábnot.

Posilnění jsme vyrazili dále a cestou jsme ještě museli zlým četníkům sebrat kousky rozbitého krajáče a sestavit je, aby babička mluvícímu kocourovi příliš nevynadala. A už se nám před očima zjevila cedule: Vítá vás obec Ladovy Hrošice/Hrusice.

V této obci jsme nenašli ani hrocha, ani hrušky a ani kocoura. No nic, už jsme byli taky dost vymrzlí a v hostinci U Sejků

budou mít jistě teplý čaj. A měli. Ale už se pomalu blížil čas odjezdu našeho vlaku, a tak jsem vyrazili na nádraží do Mirošovic u Prahy. A tam nám kocour Mikeš nechal zprávu a odměny se zprávou, že moc nestojí o popularitu a fotografy, ale že nám přeje mnoho zdaru na dalších cestách. Takže jsme nakonec Mikeše neviděli, ale víme, že je, a spokojeni jsme se

vrátili opět tanečním vlakem zpět do Prahy.

Mikešův stopař

Rožďalovice podruhé

„Kamera.“ – „Jede.“ – „Klapka.“ – „Scéna 6 – Rožďalovice – podruhé.“

„Start.“

Tak dosti bylo vtipů a ted' vám povím, jak to bylo doopravdy. Stalo se to v pátek v podvečer. Bylo tak nějak normálně a skupina, která si říká Kočovníci, touhle dobou měla vyrážet na výlet. Stalo se tak jen z časti. Na výlet jsme se chystali, ale sešlo se nás jen pár, přesněji řečeno tři. Nabrali jsme náklad, který se skládal z nefungujícího vařiče a hrnce plného věcí a dopravili se na nádraží, kde jsme přibrali další tři účastníky. Ted' už zbývalo jen koupit jízdenku, nasednout do vlaku a nechat se odvézt do Rožďalovic. Po chvíli hledání jsme objevili dokonce i školu, a tak jsme se ubytovali ve školní jídelně. Poté jsme se najedli a zasmáli samolepce na Hobových

hotová. Tak jsme pojedli a přesunuli se do tělocvičny, abychom si zahráli nějaké hry. A tak se taky stalo. Já jsem nevědomě vyseděl asi deset balónků (zjistili jsme až z fotodokumentace) a jelikož jsme byli všichni moc unavení, tak jsme zlehli a usnuli.

Probudili jsme se a ono svítilo sluníčko! Tak jsme toho využili a vyrazili jsme do cukrárny, kterou Pucek řadí jako druhý

nejlepší vynález hned po lžíci a před kolem. A teď už jsme si jenom zabalili, nabrali sodovku z ekovody a došli na nádraží. (Už tu bohužel není automat na vosy.) Počkali jsme na vlak a hurá domů.

Helut

Lázně Bělohrad,

jako místo konání devátého ročníku TBZ

Bыло тридцатого первого, был пятница. Кdybychom to přehodili, bylo by třináctého. Пятница тридцатого. Protože то ale было наоборот, так был день счастливый, тedy идеальные условия для вылета. В клубовне никто не долго не был и я сам начал опасаться худшего:

не чтил. Конечно никто не пришел. Всегда. Скоčme na nádraží.

Třináct. Tolik se nás tam sešlo. že by měl celý вылет быть правдой в знакомстве несчастья? Od смолной выправы нас спас Буžумба, который то стилjen тактак, брызгнул, что толик спешит не мусел и могли мы дома еще в куле купить. Влак

poštovního pytle plného plat a dalších tíží, kotlíku, lékárny. Sám bych to nést

obdržel за отличную услугу пять минут опоздания. Потом расчитал и доставил нас до Члумца. Жадные сидельцы не сидели, подождали нас хорошо, мотоциклистов

спешили к нам ожидать и за краткое время доставили нас на нашу выступательную и конечную станцию — в Лазненский Белохрад. Было уже засунуто и

cesta до школы вела по краю кладбища,

z kterého na nás chválabohu nikdo nepomrkával a ani svíčky tam neplanuly. Jen u školy nás očekával školník na kole, který mě a Ikaruse zasvětil do tajemných zákoutí školy a především do výtahového a automatového spiklenectví.

Vybudovali jsme tábor ve školní jídelně, děti na chvíli zmizely na výpravu s Ikarusem. Pak jenom jídlo kolující kolem stolu. Řízečky, rohlíky s Eidamovým umolousaně mokrým salámem v šoku a především pak Ferdyš – tavený sýr s výjevem ze života hmyzu. A spát. Hobo otevřel okno, ale i tak všichni usínající

kuchyňky výtahem. Sobotní aprílová idyla. Aprílových možností nakonec nikdo nevyužil, škoda, taková příležitost.

Po posilnění vyrážíme pryč. S Marcelem se ještě zastavujeme v hračkách-oděvech, kde vybíráme nejméně šíšatý míč na soocer v ceně rovných sedmdesáti devíti korun. Ručně šitý. Procházíme polozatopeným lázeňským lesíčkem, ochutnáváme železitou či železičitou vodu z chřtánu lva a po překročení rozvodného potůčku stoupáme ke kostelu. Krásná vyhlídka, čekáme na Hobu a jeho zlatokopeckou

nezapomněli, že leží ve školní jídelně.

Chlebíček a rohlíky z pekárny odnaproti, pomazánková másla a ještě ke všemu projížďka do skoro podkrovní

bandu a krátíme si chvíli testováním nevalných výrobků sportovního průmyslu. Pažit je prosycen hnojivy, což se projevuje zvýšenou opatrností hráčů. Konečně

dorazili pokladohledači, s těmi se vydáváme na hřbitov najít hrob jakéhosi Moora, který jím po dlouhých propočtech napoví.

Vnikáme do lesa s cestami pokrytými sněhem. Letos se tedy koná unikátní aprílová TéBéZetka na sněhu. Hm, silný ročník devět. Nad sněhem stojí pára, Hobo si poraňuje prst o břitvu, když hledá v brodvaku jablko, a vrací se ke stanovišti zdravovědy. Vše vypuká. Nebe se zatahuje a přechází aprílová asi pětiminutová bouřka sestávající z jednoho blesku a jednoho hromu. Doběhnuto.

K obědu máme špekáčky. Patrně domácí, protože nemají ty kovové sponky. Někdo si stěžuje, ale já si pochutnávám a vzpomínám na pojízdnou masnu, v které jsme je ráno zakoupili. Oheň je pohlcen louží a celá naše skupina se opět zmenšuje o zlatokopy. Posedlí hledači. Vydáváme se potkat modrou. Cesta je mokrou procházkou, na polích leží sníh, padá do bot a nepříjemně chladí. Navštěvujeme Tetín, Eidam je okraden loupeživou Anežkou o botu. Místní ženy se ptají, zda máme holínky. Bohužel jsme je už vyprodali. Nahoře na kopečku šelestí výhružně ptáci a my zjišťujeme, že jsme trochu jinde, než jsme si mysleli. Sestupujeme do tajemného hvozdu s čarodějnou atmosférou zimní královny. Ta je opravdu zlá a spouští Eidamovi krev

z nosu. Krev na sněhu vypadá opravdu děsivě, nakonec ale prokletí mizí a my se raději vydáváme zpět.

Do školy přicházíme akorát – rozpršuje se a posléze déšť přímo tříská. Rizoto se vaří. Závody v přípravě rýže jsem vlivem své nepozornosti prohrál. Dvěma nevděčníkům rizotko nechutná, ale Hobo vám rád potvrdí, že bylo dobré, Lumpi taky. A jsou tu výsledky: Helut, Eidam, Jake – starší; Chrob, Miša – mladší.

Instruktoři dostávají jednotnou cenu. A spát. Ještě ale kvartetovou partii.

Byla neděle a co více dodat. Snad postačí několik slov chronologicky řazených: vstát, balit, snídat, dobalit, vyrazit, cukrárna, fotbal, hrachová polévka, uklidit, fotbal, rimgo, kostky, čekat, zpozdění, vlak jako loď, voda podél trati, Chlumec, rychlík, kvarteto a domů.

Tak čao!

Gimli

Přezdívky

O neúspěšných lovcích přezdivek

Tak kohopak si probereme a probereme dnes? Jak lze rozpoznat z titulku, bude to někdo, kdo žádnou přezdívku neulovil za celé své kočovnické působení. Kolik takových vás napadá?

Pravda, moc jich není, ale kdo hledá, najde. A na tyto vzácné exempláře se v následujících několika vydáních vašeho oblíbeného článku zaměříme. Nebudu je předem prozrazovat, modří už stejně vědí a ostatní by přišli o překvapení. A to by byla škoda. Ale dnešního hosta si představit můžeme, stejně byste se ho nakonec dozvěděli a donekonečna se ten úvod protahovat nedá. Nebo že by jo? Ale pustme raději ke slovu Marcela, který si pro nás dnes připravil rozbor svého přezdívkového stavu.

Jak jsem nedostal žádnou přezdívku

Nejspíš vás zajímá, čím chci do této rubriky přispět, když žádnou přezdívku nemám. Původně sem se ani nic sepisovat nechystal, ale když jsem zapátral v paměti, vzpomněl jsem si hned na několik neúspěšných pokusů mi nějakou přezdívku udělit, tak proc o nich něco nenapsat.

Musím se přiznat, že jakožto malému dítěti mi dlouhou dobu vadilo, že žádnou přezdívku nemám, ačkoliv všichni ostatní ano. Až časem jsem dospěl k názoru, že žádná přezdívka je lepší než blbá. Nicméně absence přezdívky neunikla mému okolí, a tak se objevilo několik pokusů mi nějakou přidělit. Zkusme si tedy vysvětlit, na čem tyto pokusy zkrachovaly. První období mého oddílového členství charakterizovaly snahy o vytvoření přezdívky zkoumolením mého křestního jména – takto bylo odvozeno slovo Makrela. Touto přezdívkou však již

byl obdařen jiný člen oddílu, a tak došlo k přetvoření na Marcipán. To přílišný ohlas nevzbudilo, a tak kdosi pokročil k obsahově příbuznému „Perník“, což se kupodivu se také neujal. Po těchto neúspěších nastalo období klidu, přerušené pouze marným pokusem naší družinové vedoucí nazývat mě „Gebič“, což už jednak byl náš název pro zápornou postavu z ježka Soníka (pro neznalé: populární konzolová hra a posléze také televizní seriál), ale hlavně ho vymyslel Kokeš a já jsem ho pouze používal. Další přezdívka mi hrozila v souvislosti s barevnými rodinnými čepicemi Gogo, o čemž se však již zmiňoval Vigo, a tak to nebudu více rozebírat. Zdálo by se tedy, že jsem z přezdívkového boje vyzáhl s čistým štítem. Ne tak docela – v poslední době je na mě v souvislosti s obsluhou oddílové kamery uplatňováno označení Kamerón.

Dlužno dodat, že takto na mě pokřikují povětšinou nespokojenci rozladění tím, že je natáčím.

Měl jsi nějakou přezdívku ve škole?

Když nad tím tak přemýšlím, tak i ve

škole se mi přezdívky celkem vyhýbaly. Pakliže nepočítám ojedinělé komolení příjmení, příp. křestního jména, vybavují si pouze přezdívku Panoš, kterou jsem byl titulován v období, kdy jsem byl ostříhán „podle hrnce“. (interní informace: mezi Marcelovy spolužáky patřil tou dobou i Kokeš)

Vymyslel jsi někomu přezdívku?

Tak tady na mou paměť spoleh příliš nebude, proto bych se nerad s někým přel o autorství té či oné přezdívky. Co si vzpomínám, tak jsem několikrát byl v užším kolektivu tvůrců či průkopníků nových přezdívek, ale že bych nějakou sám vymyslel, na to bych rozhodně boty nevsadil. Je možné, že jsem se podílel na Gimlim, Hakisovi? No, nechme toho.

Nějaký další postřeh na téma přezdívky, o který by ses chtěl(a) se čtenáři Týpka podělit?

Postřeh mám slabý, takže ne.

To je z Marcelovy strany vše a z mé strany vás čeká ještě závěr. A to je on. Právě ho čtete. A už je u konce. Přezdívkám zdar!

morče

Kolejové dění

Ahoj všichni! Zprávy od kolejí jsou tu zase. Možná si někteří z vás vzpomínají, jak zhruba před rokem se stala ve stanici Žampach železniční nehoda, když se

aktivisté snažili zabránit průjezdu vlaku, vezoucího náhradní zdroj do Temelínské elektrárny. Dnes mám pro vás zprávu podobného zaměření, ale veseléjší.

Ze stanice Žampach byla totiž v průběhu roku vybudována trať dlouhá cca 2,25 m do místa, kde v blízké době bude dostavěno také nádraží nesoucí název Kořenov. Kromě natažení železnice se v těchto místech udála ještě jedna radostná zpráva, a sice že se zde na místním políčku navzdory kruté zimě podařilo vypěstovat velké množství

kvalitních dýní. Nově přivedená železniční trať ihned posloužila k jejich odvezení a okamžité distribuci.

Na prvním snímku je vidět nákladní vlak, který právě přijel s kuriózním nákladem do stanice Žampach na současně nově vybudované třetí nástupiště. A na druhém snímku je vagón vrchovatě naložený oranžovými dužnatými plody. Takže až půjdete do obchodu a uvidíte tam velké slevy dýní, vzpomeňte si na kořenovské pěstitele.

Myslím, že k dnešku není co dodat, těším se opět za měsíc a rozloučím se s vámi pozdravem kořenovských pěstitelů: Ať rostou!

karus

Foto měsíce

V dnešním článku se zaměříme na novinky, které se udaly v poslední době na klubovně. Na první pohled se zdá, že se tam krom občasné výměny nic moc převratného neděje, ale stačí navštívit schůzku Kamzíků a nebudete věřit vlastním očím. Proč? Již čtrnáct dní tam panuje přísný režim, který nastolil Kokeš jako reakci na opakující se situaci na předcházejících schůzkách. Eidam s Jakem totiž setrvávali po celé dvě hodiny v nepřítomném stavu, takže jakákoliv

komunikace s nimi byla takřka nemožná. Kazach byl sice pravidelně plně soustředěn, ale bohužel ne na program, nýbrž na hraní her na GameBoy. Helmut, vida okolní situaci, si na schůzky začal nosit pájku a zabýval se tištěnými spoji.

Světlou výjimkou tak byla za poslední dva měsíce pouze jediná schůzka, kde byl přítomen pouze Kazach a shodou okolností mu došly baterky. Když už poněkolikáté za sebou nebyl Kokešovi nikdo schopen či ochoten napsat ani jediné písmeno v morseovce, došla mu celkem logicky trpělivost. Vzpomněl si na svá léta strávená v lavicích základních škol a hned na příští schůzku nastěhoval na klubovnu tabuli, rozdal žákovské knížky a vyhlásil nová pravidla: za dvě neomluvené schůzky je dvojka z chování, pozdní přichody budou trestány zápisem do kroniky a poznámky za vyrušování budou zveřejňovány v Týpku. Jednou za čtrnáct dní se píše písemka ze zrovna probírané odborky a kdykoliv můžete být vyvoláni k tabuli, abyste vysvětlili pravidla právě hrané hry. Tato radikální opatření vyvolala

v řadách Kamzíků mohutné pozdvižení, nebo řekneme alespoň mírný rozruch. Jake se nezmohl na slovo, Eidam se zmohl pouze na výstižné: „Cože?“, jenom Helmut s Kazachem byli tak zabráni do práce, že si ničeho nevšimli. Nicméně brzy jim zatuhl úsměv na rtech. Stejně tak jako našemu fotografovi, který omylem přišel na klubovnu v čase kamzičí schůzky a ihned byl vyzkoušen z pravidel pexesa. A co dostal? Výsledná známka je patrná z Kokešova výrazu na snímku: „Ani já vás nepotěším...“

Marcel

Bodláčí

Vítejte v bodláčí, dnes pro vás opět máme náš krátký článek ze světa bodů.

Ptáte se, co nového? V bodování družin zuří zejména boj mezi kočkovitými šelmami, v současnosti tygři předběhli gepardy, ale pozor, jen o osm bodů. Teď je důležité nepolevit z tempa!

Co jednotlivci? Postupují, ale těsně za sebou. Podle našeho předpovědního počítáče jsme se právě dozvěděli, že kdyby jel Sláva na třídenní výlet, na který by nejel Ríša, Radka, David ani Filip, mohl by je všechny předběhnout! To by byl postup o 4 místa jen za jeden výlet! Stejně tak Míša by mohl přeskočit Žaluda, Sebíka, Stáňu a Petru! A Ajdam by se z pátého místa mohl dostat na třetí! No není to skvělé? A to může udělat každý z vás! Jen na vás tedy záleží, zda předběhnete, nebo naopak budete předběhnuti.

Z bodcentra se loučí

DRUŽINY

1	Kamzíci	136
2	Zubři	87
3	Tygři	48
4	Gepardi	40

JEDNOTLIVCI

Pan Dokonalý

1	Helmut	(KA)	258
2	Jake	(KA)	224
3	Anča	(ZU)	163
4	Chrob	(ZU)	158
5	Ajdam	(KA)	151
6	Sára	(TY)	140
7	Kazach	(KA)	120
8	Eda	(ZU)	113
9	Michal	(GE)	85
10	Petr	(GE)	69
	Stáňa	(TY)	69
12	Sebík	(ZU)	67
13	Žalud	(TY)	61
14	Míša	(ZU)	59
15	Bart	(TY)	48
16	Nic	(TY)	41
17	Honza	(TY)	40
18	Filip	(TY)	33
19	Radka	(KA)	29
	David	(TY)	29
21	Ríša	(TY)	27
22	Sláva	(TY)	21
23	Péta	(TY)	15
24	Honza	(GE)	8

KOČOVNÍK & OSMAK

